

ترجیحات و نگرش ایرانیان به خدمات بهداشت روانی مجازی

مصطفی زارعان (استادیار روانشناسی بالینی دانشگاه تبریز)

فاطمه صمدزاده طریقت (دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی دانشگاه تبریز)

بانی کلاف (مدرسه روانشناسی کاربردی دانشگاه گریفیث)

چکیده

پیشینه: خدمات بهداشت روانی مجازی یکی از دست‌آوردهای بزرگ اخیر در عرصه روانشناسی بوده است. این امکان به عنوان ابزار نوین خدمات‌رسانی به مردم، به ویژه در جاهایی که با کمبود امکانات فیزیکی مواجه هستند، بسیار کارآمد بوده است. با این وجود، میزان پذیرش عمومی این روش درمانی در ایران به طور کامل بررسی نشده است.

هدف: پژوهش حاضر نگرش مردم ایران به این روش و موانع موجود بر سر راه ارائه این خدمات را در جامعه ایرانی مورد مطالعه قرار داده است.

روش: در یک مطالعه توصیفی مقطعی پرسش‌نامه‌ی محقق‌ساخته‌ی نگرش به خدمات بهداشت روانی مجازی در اختیار ۱۲۶ بزرگسال قرار گرفت که سابقه‌ی استفاده از اینگونه خدمات، موانع موجود در استفاده از این خدمات، و نیازهای مد نظر پاسخ‌دهندگان را مورد ارزیابی قرار می‌داد.

یافته‌ها: با وجود کم بودن سابقه‌ی استفاده از این خدمات در ایران، بیشتر افراد نگرش مثبتی به خدمات بهداشت روانی مجازی داشتند و مایل به بهره‌گیری از این دست خدمات بودند. موانع مطرح‌شده از سوی پاسخ‌دهندگان بیشتر به نیاز به داشتن اطلاعات کافی و برنامه‌های درمانی مدون معطوف بودند.

نتیجه‌گیری: بهره‌گیری از این شیوه‌ی ارائه‌ی خدمات در صورت مهارت درمانگر، وجود پژوهش‌های کافی، و در قالب نرم‌افزارهای کارآمد می‌تواند ابزاری بسیار مناسب برای خدمات‌رسانی روانی به طور کل و به ویژه در مناطق محروم باشد. همچنین، این روش در مورد افرادی که هنوز با تابوهای مراجعه به روانشناس روبرو هستند می‌تواند گام مؤثری باشد.

کلید واژه‌ها: بهداشت روانی مجازی، نگرش، فرهنگ، مداخلات اینترنتی، موانع مراقبتی

مقدمه